

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 10. 2021, č. j. 20 Az 15/2021 – 49, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal blanketní kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany; žádost stěžovatele vyhodnotil žalovaný jako nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Současně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku.

[2] Žalovaný ve vyjádření navrhl odkladný účinek nepřiznat, neboť dle jeho přesvědčení nejsou naplněny zákonné podmínky.

[3] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil jednak tím, že jeho partnerka žije v České republice, že reálně hrozí nebezpečí nutnosti návratu do země původu a konečně tím, že má právo účasti v řízení před Nejvyšším správním soudem. Aniž by stěžovatel blíže konkretizoval hrozící újmu, citoval dále judikaturu NSS, z níž dovozuje, že mu má být odkladný účinek přiznán.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[5] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní

následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba upozornit, že řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je, stejně jako samotné řízení o kasační stížnosti, ovládáno přísnou dispoziční zásadou. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není úkolem ani oprávněním soudu za účastníka dohledávat či domýšlet konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho požadavku vznesenému v návrhu na přiznání odkladného účinku.

[7] Z výše uvedeného plyne, že návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a podložen konkrétními důkazy, protože navrhovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnosti odkladný účinek přiznat, proto musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem konkrétně tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Na podporu svých tvrzení pak stěžovatel musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel v odůvodnění svého návrhu tedy musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[8] Stěžovatel ve svém návrhu uvedl, že nucené vycestování by pro něj znamenalo újmu, resp. že se obává návratu domů z existenčních důvodů, které ho vedly k opuštění Ukrajiny a k tomu, že přicestoval do České republiky, kde žije partnerským životem. Stěžovatel se však omezil na toto strohé konstatování a poté odkazuje na různé judikáty, aniž by uvedl konkrétní okolnosti vážící se k jeho osobě. Dále namítl znemožnění efektivní účasti na probíhajícím soudním řízení a nemožnost komunikace s advokátem. Stěžovatel svá tvrzení ovšem nepodložil konkrétními důkazy, ze kterých by byla zřejmá jemu hrozící újma, ani jejich provedení soudu nenavrhl. Žádné takové skutečnosti Nejvyššímu správnímu soudu nevyplynuly ani *ex officio* z povahy projednávané věci.

[9] Pokud jde o odkaz stěžovatele na možný zásah do jeho práva na spravedlivý proces Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 16. 6. 2020 č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, podle něhož „[o]becně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“ Vzhledem k tomu, že se stěžovatel ve své argumentaci omezil pouze na konstatování o možném narušení jeho práva na spravedlivý proces, bude-li nucen opustit území České republiky, aniž by poukázal na případné specifické okolnosti jeho věci, plně se na danou věc uplatní shora uvedený názor rozšířeného senátu; žádné konkrétní individuální okolnosti tedy stěžovatel neuvedl. Stěžovatel je zastoupen advokátem a zpravidla v kasačním řízení není prostor pro uplatnění práva na projednání věci v přítomnosti stěžovatele (srov. § 109 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelé pak nic nebrání, aby se spojil se svým advokátem prostřednictvím celé řady prostředků umožňujících efektivní komunikaci na dálku, a zajistil tak, že jeho zástupce bude náležitě informován o všech podstatných skutečnostech a jeho vůli. Takový postup je v době rozvinutých informačních technologií zcela běžný.

[10] Nezbytnou podmínkou pro přiznání odkladného účinku je splnění povinnosti stěžovatele hrozící újmu nejen tvrdit, ale i prokázat. V posuzované věci se však stěžovatel nikterak podrobně

pokračování

nekonkretizoval tvrzené nebezpečí, jež mu údajně hrozí v zemi původu a svá tvrzení nijak neprokázal. Vzhledem k tomu, že podmínky pro přiznání odkladného účinku je třeba splnit současně, neposuzoval Nejvyšší správní soud otázku rozporu s veřejným zájmem.

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené v případě stěžovatele neshledal naplnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku, proto podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[12] Nejvyšší správní soud dodává, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76).

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu